

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **D. H.**, zastoupené JUDr. Helenou Dvornou, advokátkou se sídlem V Podluží 6, Praha 4 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019, č. j. OAM-897/ZA-ZA11-ZA05-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2020, č. j. 53 Az 29/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V návěti označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobkyně podala žádost pouze z ekonomických důvodů a neuvedla ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu pronásledována z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[2] Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 21. 10. 2019. Dne 4. 11. 2019 podala žalobkyně blanketní žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Krajský soud usnesením ze dne 11. 11. 2019, č. j. 53 Az 29/2019 – 7, vyzval žalobkyni k doplnění žalobních bodů ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 28. 11. 2019 na adresu, na které se žalobkyně měla zdržovat, a to fikcí podle § 49 odst. 4 věty první zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, použitého obdobně podle § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Soud následně ověřoval, zda adresa B. 2213, K., je skutečně místem hlášeného pobytu žalobkyně, a zjistil, že žalobkyně byla po celou rozhodnou dobu na této adrese hlášena k pobytu. Na žádost žalobkyně v únoru 2020 pak krajský soud usnesení ze dne 11. 11. 2019 zaslal žalobkyni

opětovně; doručeno do vlastních rukou žalobkyně bylo dne 11. 2. 2020. Dne 24. 2. 2020 zaslala žalobkyně krajskému soudu podání nazvané „Odstranění vad žaloby“.

[3] Krajský soud shora označeným usnesením žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť ve lhůtě pro podání žaloby neobsahovala ani jeden žalobní bod. Výzva k doplnění žalobních bodů byla žalobkyni nejprve doručena fikcí dne 28. 11. 2019 a podruhé do vlastních rukou dne 11. 2. 2020. I kdyby krajský soud vycházel z data opakovaného doručení výzvy, musela by žalobkyně doplnění žaloby doručit soudu nejpozději dne 12. 2. 2020, neboť do konce lhůty pro podání žaloby v době, kdy ji žalobkyně podala, zbýval jeden den. Žalobkyně však soudu zaslala doplnění žaloby až dne 21. 2. 2020. Původně odstranitelný nedostatek žaloby se tak pozdním doplněním stal neodstranitelným.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti tvrdila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Uvedla, že byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany a v řízení před krajským soudem odkázána pouze na pomoc Organizace pro pomoc uprchlíkům, a jelikož ovládala pouze arménský jazyk, považuje lhůtu poskytnutou krajským soudem k odstranění vad žaloby za nedostatečnou. Dále namítla, že v době soudního řízení byla upoutána na lůžko kvůli chřipce a nemohla odstranit nedostatky žaloby. V případě návratu do Arménie jí hrozí vážná újma, což nemohla uvést během správního řízení. Dále uvedla, že 14. 2. 2020 uzavřela manželství s E. M. M., který má v České republice trvalý pobyt.

[5] Žalovaný se neztotožnil s tvrzeními v kasační stížnosti a navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně zamítnutí.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

[7] Krajský soud odmítl návrh stěžovatelky podle § 37 odst. 5 s. ř. s., který stanoví: *„Předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“* Důvodem odmítnutí žaloby bylo, že žalobkyně ve lhůtě pro podání žaloby neuvedla ani jeden žalobní bod a tuto vadu žaloby ve lhůtě pro podání žaloby neodstranila ani na základě výzvy krajského soudu.

[8] Pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení, nelze se úspěšně domáhat přezkumu ve věci samé (zde: posouzení nezákonnosti rozhodnutí žalovaného). Uplatní se důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v jehož rozsahu Nejvyšší správní soud posoudí kasační stížnost i v tomto případě, byť stěžovatelka formálně označila důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Úkol Nejvyššího správního soudu pak spočívá v posouzení toho, zda byl postup krajského soudu, jehož výsledkem bylo odmítnutí návrhu, v souladu se zákonem či nikoliv.

pokračování

[9] Krajský soud se v průběhu řízení zachoval zcela v souladu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31. Podle citovaného rozhodnutí „*absence žalobních bodů dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je vadou podání, její neodstranění má za důsledek odmítnutí žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“ Dále zde Nejvyšší správní soud uvedl, že „*žalobce musí ve lhůtě pro podání žaloby uplatnit alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Pokud žalobní bod neuplatní vůbec, nebo až po lhůtě pro podání žaloby, bude žaloba odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“ K požadavkům na obsahové náležitosti výzvy soudu k odstranění vad žaloby Nejvyšší správní soud uvedl, že „*(...) je naprosto legitimní, pokud krajský soud ve výzvě adresované žalobci odkáže jen na příslušné zákonné ustanovení, eventuálně uvede obrat typu „žalobu je třeba doplnit ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí“.*“

[10] Lhůta pro podání žaloby činila v případě žalobkyně v souladu s § 32 odst. 1 zákona o azylu 15 dní. Stěžovatelce bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 21. 10. 2019. Lhůta pro podání žaloby tedy měla skončit v úterý dne 5. 11. 2019. Stěžovatelka podala žalobu ke krajskému soudu v pondělí dne 4. 11. 2019. Pro řádné uplatnění žalobních bodů zbýval tedy stěžovatelce jeden den. Krajský soud přesto stěžovatelku vyzval, aby doplnila žalobní body ve lhůtě 15 dní ode dne, kdy jí bylo doručeno napadené rozhodnutí. Krajský soud tak postupoval zcela v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu v již citované věci sp. zn. 3 Azs 66/2017, neboť takto formulovaná výzva umožňuje krajskému soudu odstraňovat bez zbytečného odkladu vady žaloby i v situaci, kdy nemá ještě přesné údaje o datu doručení napadeného rozhodnutí. Uvedená formulace současně podle rozšířeného senátu nevzbuzuje pochybnosti o tom, dokdy je třeba vady žaloby odstranit, mimo jiné i proto, že den doručení napadeného rozhodnutí je údaj, který by žalobci bez dalšího měl být znám.

[11] Stěžovatelka tedy nemá pravdu v tom, že jí krajský soud stanovil k doplnění žaloby příliš krátkou lhůtu. Jde totiž o lhůtu zákonnou, kterou prodlužovat zásadně nelze. Nejvyšší správní soud poukazuje i na svůj rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56, podle něhož (s odkazem na starší rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148): v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Pokud podáním žaloby v předposlední den zákonné lhůty zbýval žalobkyni do konce lhůty pro podání žaloby pouhý jeden den, postupoval krajský soud vůči žalobkyni vstřícně, pokud jí i za této situace umožnil ve zbytku lhůty pro podání žaloby, jakkoli marně vzhledem k pozdějšímu doručení, doplnit žalobní body. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka měla usilovat o to, aby již podaná žaloba byla projednatelná bez potřeby odstraňování vad soudem.

[12] Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu krajského soudu žádné, natož zásadní pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, a které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti. Za dané procesní situace se pak Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami stěžovatelky týkajícími se nemožnosti odstranit vady žaloby v důsledku chřipkového onemocnění nebo tvrzenou neznalostí českého jazyka, na což stěžovatelka nepoukázala ani v podané žalobě. Uzavření sňatku s držitelem povolení k trvalému pobytu v České republice rovněž nemůže mít na toto řízení žádný vliv z důvodů uvedených v odstavci 8.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl. Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu